ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

Η ΜΑΡΜΑΡΙΝΗ ΣΕΙΡΗΝΑ

ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ στὴ Βενετία καὶ περπατούσαμε σὲ μιὰ μεγάλη πλατεῖα μὲ τὴν κόμησσα Μιραμάρ. Ἄξαφνα ἡ κόμησσα γύρισε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τὸ κεφάλι της καὶ στέναξε:

—Θεέ μου! Παντοῦ λοιπὸν θὰ μὲ κυνηγάει αὐτὴ ἡ γυναῖκα;...

Κύτταξα τὴ νέα κι' ὤμορφη σύντροφό μου κατάπληκτος. Ἡ πλατεῖα ἐκείνη τὴν ὥρα ἦταν ἔρημη, περικυκλωμένη μονάχα ἀπὸ τὶς σκιὲς ποὺ ἔριχναν οἱ ἀψῖδες της. Ἕνας φλογερὸς ἥλιος ἔπεφτε κατακόρυφα ἀπάνω στὰ περιστέρια ποὺ τσιμπολογοῦσαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἀπάνω στὶς μαρμάρινες πλάκες. Κι' ὁ ζεστὸς ἀέρας λύγιζε καὶ σκορποῦσε τὸν κρυστάλλινο πίδακα τοῦ νεροῦ ποὺ ἀνέβλυζε ἀπὸ τὸ ἐρωτικὸ στόμα μιᾶς μαρμάρινης σειρήνας, ξαπλωμένης μὲ νωχέλεια πάνω ἀπὸ μιὰ ἀστραφτερὴ στέρνα, στὴν ἄκρη τῆς πλατείας.

Τὰ μάτια τῆς φίλης μου ἦταν καρφωμένα ἀπάνω στὸ μαρμάρινο τέρας μὲ μιὰ ἐπιμονὴ ποὺ μοῦ προξένησε κατάπληξι.

—Τί θέλετε νὰ πῆτε, Χριστίνα; Ρώτησα περίεργος τὴν ὤμορφη κόμησσα.

—Κιττάξτε αὐτὴ τὴ σειρῆνα! μοῦ φώναξε μὲ πνιγμένη φωνή.

Ἔκανα ὅ,τι μοῦ εἶπε, δίχως νὰ καταλαβαίνω γιὰ ποιὸ λόγο ἦταν τόσο ταραγμένη.

— Ἔ, λοιπόν; ἐξακολούθησε ἡ Χριστίνα Μιραμὰρ μὲ ἀγωνία... Βλέπετε αὐτὸ τὸ στενὸ μέτωπο, αὐτὰ τὰ μῆλα τῶν παρειῶν ποὺ προεξέχουν, αὐτὸ τὸ στόμα, αὐτὸ τὸ φιλήδονο στόμα πρὸ πάντων·

Κύτταξα τὴ σειρῆνα προσεκτικὰ καὶ ἡ καρδιά μου σφίχτηκε.

Ἡ κόμησσα Μιραμὰρ κατάλαβε τὴ συγκίνησί μου. Καὶ μὲ μιὰ θριαμβευτικὴ κραυγὴ στήριξε τὰ χέρια της στοὺς ὤμους μου κι' ἔπειτα μὲ μάτια ποὺ πετοῦσαν ἀστραπές, μοῦ φώναξε:

—Δὲν μπορεῖτε τώρα νὰ πῆτε ὅτι εἶμαι τρελλή; Δὲν εἶν' ἔτσι; Κι' ἐσᾶς, αὐτὴ ἡ παράξενη σύμπτωσι, σᾶς προξένησε κατάπληξι!...

Καί, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἀναγκάστηκα νὰ ὁμολογήσω μ' ὅλη μου τὴν εἰλικρίνεια, ὅτι ἡ μαρμάρινη ἐκείνη σειρῆνα ἔμοιαζε καταπληκτικὰ μὲ τὴ Ρεστόνικα, τὴν πεντάμορφη χορεύτρια τῆς Μπεργκάμου, τὴν ὁποία εἶχε ἀγαπήσει τρελλά, ἐδῶ καὶ λίγο καιρό, ὁ κόμης Ροδόλφος, ὁ ἄνδρας τῆς Χριστίνας Μιραμάρ.

* * *

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ δυὸ ὑπηρέτριες τῆς κομήσσης ἔδεναν διαστικὰ τὶς βαλίτσες τῆς κυρίας τους, ὅταν ὁ κόμης Ροδόλφος μπῆκε ἄξαφνα μέσα.

—Ποιὸς σᾶς εἶπε νὰ ἑτοιμάσετε τὶς βαλίτσες; ρώτησε θυμωμένος τὶς καμαριέρες.

Ἐκείνη ὅμως τὴ στιγμὴ πρόβαλε ἀπὸ ἕνα παραπέτασμα τὸ κεφάλι της ἡ κόμησσα Χριστίνα, ἡ ὁποία ντυνόταν αὐτὴ τὴ στιγμή. Ἀμέσως ἡ ματιά της διασταυρώθηκε μὲ τὴ ματιὰ τοῦ ἀνδρός της κι' ἔκανε τότε ἕνα νόημα στὶς ὑπηρέτριες:

—Ἀφῆστε μας μόνους!

Τὰ δυὸ κορίτσια τὴν ἄκουσαν, δίχως νὰ προφέρουν λέξι. Ὁ κόμης Ροδόλφος τότε, μόλις ἐξέθηκε μόνος μὲ τὴ γυναῖκα του, ἄρχισε νὰ γκρινιάζη:

—Τί ἀστεῖα εἶνε αὐτά, Χριστίνα; Δὲν ἔχουμε οὔτε τρεῖς ἡμέρες ἐδῶ πέρα! Θέλεις λοιπὸν νὰ φύγουμε κιόλας;

Ἡ Χριστίνα ἔσκυψε σιωπηλὰ τὸ μελαχροινὸ πρόσωπό της.

—Μὰ γιατί; ἐπέμεινε ὁ κόμης. Γιατί;

Ἡ κόμησσα τότε ἕνωσε τὰ ὤμορφα χέρια της καὶ τὸν παρακάλεσε:

—Ἀγάπη μου, σ' ἀγαπῶ μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς καρδιᾶς μου καὶ φοβᾶμαι τόσο μὴ σὲ χάσω!

—Γιατὶ μοῦ τὸ λέτε αὐτό, Χριστίνα; ρώτησε ὁ κόμης σκυθρωπός.

—Δὲν ξέρω... Δὲν ξέρω... Ζηλεύω... Ζηλεύω τὴ... τὴ χορεύτρια τῆς Μπεργκάμου...

Πρόβαλε ἀπὸ ἕνα παραπέτασμα τὸ κεφάλι της ἡ κόμησσα Χριστίνα

—Ἄ! Κάντε μου τὴ χάρι νὰ σωπάσετε! τὴ μάλωσε ὁ κόμης Ροδόλφος. Ξέρετε πολὺ καλά, ὅτι αὐτὴ ἡ περιπέτεια ἔχει τελειώσει πιὰ ἐδῶ καὶ τόσον καιρό!

Ἡ κόμησσα ὅμως κούνησε τὸ κεφάλι της δύσπιστα καὶ εἶπε:

Ἡ χορεύτρια αὐτὴ εἶχε ὁρκιστῆ ὅτι θὰ σᾶς ἔπαρνε μιὰ ἡμέρα ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά μου! Κι' ἐπειδὴ τρέμω ὅταν τὸ συλλογίζομαι, γι' αὐτὸ σᾶς ἱκετεύω νὰ φύγωμε ἀπ' ἐδῶ πέρα...

Ὁ κόμης τότε τὴ ρώτησε μὲ σιωπηλὴ φωνή:

—Μήπως συναντήσατε πουθενὰ αὐτὴ τὴ γυναῖκα;

—Ὄχι! τοῦ ἀπάντησε ἡ Χριστίνα.

—Μήπως διαβάσατε στὶς ἐφημερίδες ὅτι πρόκειται νἄρθῃ ἐδῶ στὴ Βενετία;

—Ὄχι.

—Τότε δὲν ἔχετε κανένα λόγο νὰ θέλετε νὰ φύγωμε ἀπὸ ἐδῶ πέρα!... Ἔπειτα, μεθαύριο, ὅπως ξέρετε, θὰ λάβω μέρος σ' ἕνα μάτς τέννις στὸν κῆπο τοῦ ξενοδοχείου «Μετροπόλ». Καὶ δὲν θέλω νὰ λείψω ἀπὸ μιὰ ἁπλῆ ἰδιοτροπία σας!....

Ἔπειτα, μὲ μιὰ ἀγέρωχη κίνησι, ὁ κόμης Ροδόλφος χτύπησε τὸ κουδούνι κι' ἔδωσε διαταγὴ στὶς καμαριέρες ν' ἀδειάσουν ἀμέσως τὶς βαλίτσες.

* * *

Τὸ ξενοδοχεῖο «Μετροπόλ», ὅπου γινόντουσαν οἱ ἀγῶνες τοῦ τέννις, ἦταν σ' ἕνα παλιὸ παλάτι, ἀπέναντι ἀκριβῶς ἀπὸ ἐκείνη τὴ μαρμάρινη σειρῆνα, ποὺ εἶχε τρομάξει τόσο ἕνα μεσημέρι τὴν κόμησσα Μιραμάρ.

Ἡ γαλανὴ σκιὰ τῶν ἀψίδων ἄρχιζε ν' ἁπλώνεται ἀπάνω στὶς ἐκθαμβωτικὲς πλάκες τῆς πλατείας, ὅταν ὁ κόμης Ροδόλφος βγῆκε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο «Μετροπόλ» θριαμβευτής, μόλις τέλειωσε τὸ μάτς.

Ἦταν ἐξαιρετικὰ ὤμορφος, μὲ τὸ ἡλιοψημένο πρόσωπό του, ποὺ γυάλιζε ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα καὶ μὲ τὸ πλαστικὸ κι' ἀθλητικὸ κορμί του.

—Θὰ σκάσω ἀπὸ τὴ ζέστη κι' ἀπὸ τὴ δίψα! φώναξε... Μᾶς κατατυράννησε ὁ ἥλιος στὸν κῆπο τοῦ «Μετροπόλ»!...

Τὸ μουρμούρισμα τότε τοῦ νεροῦ ποὺ ἔτρεχε μέσα στὴ στέρνα, τράβηξε τὴν προσοχή του καὶ μ' ἕνα πήδημα βρέθηκε ἀπάνω στὸ χείλος της.

—Ὄχι! Ὄχι! Ροδόλφε!... τὸν παρακάλεσε ἡ κόμησσα μὲ μιὰ φωνὴ γεμάτη ἀπελπισία.

Ἐκεῖνος ὅμως δὲν τὴν ἄκουσε, μόνο ἔσκυψε ἀπάνω στὸ μαρμάρινο πρόσωπο τῆς σειρήνας κι' ἀπὸ τὸ ἐρωτικὸ στόμα της ἄρχισε νὰ πίνη ἀχόρταγα τὸ κρυστάλλινο νερό. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἡ σειρῆνα μὲ τῶμορφο στόμα κι' ὁ κόμης Ροδόλφος ἄλλαξαν ἕνα δροσερὸ κι' ἀτέλειωτο φιλί.

Ἡ κόμησσα ὥρμησε πρὸς τὸν ἄνδρα της γιὰ νὰ τὸν διεκδικήση ἀπὸ τὴν μαρμάρινη ἐκείνη ἀντεράστριά της. Μὰ ὁ κόμης Ροδόλφος τὴν παραμέρισε μὲ τὸ νευρῶδες χέρι του καὶ μὲ μισόκλειστα μάτια μάκραιγε μὲ μιὰ ἀνατριχίλα τὴ θανάσιμη ἡδονὴ ποὺ στάλαζε μέσα στὶς φλέβες του τὸ μαρμάρινο στόμα...

* * *

Ὕστερα ἀπὸ πέντε ἡμέρες, ὅλες οἱ ὤμορφες γυναῖκες τῆς Βενετίας ἔκλαιγαν ἀπαρηγόρητες γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Ροδόλφου Μιραμάρ.

Ἡ κηδεία του ὅμως, ὅπως θέλησε ἡ κόμησσα Χριστίνα, ἦταν ἁπλῆ κι' αὐστηρή. Δὲν ἐπιθυμοῦσε νὰ γίνη ὁ ἄνδρας της καὶ νεκρὸς ἀκόμη θέαμα...

Τὸν συνοδεύσαμε λοιπὸν ἐμεῖς οἱ λίγοι φίλοι ὥς τὸ μικρὸ κι' ὤμορφο νεκροταφεῖο, ποὺ εἶνε γεμᾶτο ἀνθισμένες πικροδάφνες καὶ κυπαρίσσια στὴν καταπράσινη πλαγιὰ τοῦ λόφου...

Ὅταν βγήκαμε ἀπὸ τὸ βενετσιάνικο νεκροταφεῖο, ποὺ ἦταν πνιγμένο ἀπὸ πολύχρωμα λουλούδια, ὁ γιατρὸς ποὺ εἶχε περιποιηθῆ τὸ φίλο μου, μὲ πῆρε κατὰ μέρος καὶ μοῦ εἶπε μὲ σιγανὴ φωνή:

— Ἡ κόμησσα Χριστίνα δὲν θέλει νὰ παραδεχθῆ ὅτι ὁ ἄνδρας της ἐπέθανε ἀπὸ πνευμονία... Κι' ὡστόσο ὑπάρχει πιὸ φυσικὸ πρᾶγμα ἀπ' αὐτό; Ὁ κόμης Ροδόλφος ἀρρώστησε γιατὶ ἔπιε παγωμένο νερό, ὅπως ἦταν ζεστὸς καὶ ἱδρωμένος ἀπὸ τοὺς ἀγῶνες... Ἡ κόμησσα Χριστίνα ὅμως δὲν κάνει τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ λέη διαρκῶς: «Μοῦ τὸν πῆρε αὐτὴ ἡ γυναῖκα! Μοῦ τὸν πῆρε αὐτὴ ἡ γυναῖκα! Ἡ χορεύτρια τῆς Μπεργκάμου... Τὄχε ὁρκισθῆ!...» Ἡ κόμησσα, κύριε, σᾶς ἔχει μεγάλη ἐμπιστοσύνη! Σᾶς ἱκετεύω λοιπὸν νὰ μεσολαβήσετε καὶ νὰ τὴν κάνετε νὰ λογικευθῆ...

Μὰ ἐγὼ κύτταξα στὰ μάτια τὸ γιατρὸ, κατάχλωμος, κι' ἀρνήθηκα ν' ἀκούσω τὴν παράκλησί του. Γιατὶ καταλάβαινα πολὺ καλά, ὅτι ἡ κόμησσα Χριστίνα Μιραμὰρ δὲν εἶχε τρελλαθῆ κι' ὅτι εἶχε δίκηο.... Ναί, ἡ μαρμάρινη σειρῆνα, ἡ χορεύτρια τῆς Μπεργκάμου, εἶχε κρατήσει τὸ λόγο της καὶ τῆς εἶχε πάρει τὸν ἄντρα γιὰ πάντα!....

ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

γλυστερά. Καὶ ἔτσι εἶχαν ἀναγκαστῆ νὰ περμείνουν τὴν παλίρροια...

Μὰ ὁ Σενοινά, μὲ βλέμμα ποὺ ἔλαμπε μὲ μιὰ παράξενη λάμψη, τραβιόταν ἀπὸ τ' ἀγκαλιάσματα, μουρμουρίζοντας:

— Ὄχι!... ὄχι!... ἀφῆστε με!... δὲν εἶνε ἀλήθεια ὅ,τι μοῦ λέτε.... Ξέρω πὼς πνιγήκατε... πὼς εἶστε νεκροί... νεκροί!...

Καὶ ἐνῶ ἡ οἰκογένεια τοῦ Ἄμοιρου Σενουὰ, ποὺ ἀπ' τὴ σφοδρὴ συγκίνησι εἶχε τρελλαθῆ, ἀγωνιοῦσε γύρω του, καὶ ἐνῶ ἡ γυναῖκα του καὶ ἡ κόρη του τὸν φιλοῦσαν ἀπελπισμένες, ἐκεῖ ἀπάνω, στὴν κορυφὴ τοῦ ἀκρωτηρίου, ξεκόβοντας τὴ λυγερὴ σιλουέττα του μέσα στὸ φῶς καὶ τὸν ὁλογάλαζο ὁρίζοντα, χαμογελοῦσε χαρούμενα, μέσα στὰ δέντρα ποὺ τὸ ἔζωναν, τὸ σπιτάκι τῆς εὐτυχίας, μιᾶς τόσο σύντομης εὐτυχίας, ἀλλοίμονο!....